

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VII. vel Cleomedem Astypalaeensem,

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

evolasse, & ex æthere universas orbis perlustrasse gentes, earumque ritus, & totam naturam didicisse historiam, cælumque ipsum cognovisse. Tum subiungit Maximus, plus hac arte fidei consecutum esse Aristeam, quam Xenagoram, aut Xenophanem, rerum naturam simplicius explicantes: *ὁ γὰρ πού σαφῶς ἠπίσαντο οἱ ἀνθρώποι, inquit, πλὴν Ἰουδῆς ἀπειλόησαν, καὶ οἷς πῶν ὀφθαλμοῖς ἴκασα ὄρα, ἀλλὰ ἀπεχνῶς ὑποδημίας πρὸς ὄνοτο τῆ ψυχῆ δίν, εἰ μέλλοι ὑπὲρ ἰχάσου φερόντι τὰ ἀληθεύεσθαι.* Nec enim satis novebant homines peregrinationem animæ, nec quibus illa oculis singula perspicat: sed persuasum habebant animæ reipsa peregrinandum esse, si de singulis vera proloqui vellet. Alibi etiam docet, quid sit peregrinatio illa animæ, & sejunctio à corpore; contemplatio nimirum, quam à rebus abducta corporeis ad veritatis cognitionem mens instituit. Multiplici igitur mendacio obsita sunt, quæ de Aristea Proconnesio narrantur. Falsum est Aristeam Arimaspea scripsisse. Quæ in Arimaspeis scripta erant, guerræ erant meræ & nugæ perfolæ. Quæ in Arimaspeis poetico more & *κατὰ γῆμα* dicta fuerant, perperam exposita sunt *κατὰ λέξιν*. Quæ de prisco Aristæo, Cadmi genero, Apollinis & Cyrenes filio, dicta sunt, eorum pleraque Aristææ Proconnesio sunt adscripta. Atque hæc ipsa denique, quæ de veteri illo Aristæo legimus, Poëtarum figmenta sunt & fabulæ. Quibus cognitis, quisquamne erit tam supinæ stoliditatis, ut veteri huic naniæ de Aristæa reditu ad vitam credulam aurem præbere velit?

vel Cleomedem Astypalaensem,

VII. Nihilò veriora sunt, quæ de Cleomede Astypalaensi perhibentur. Ferunt eum pugilatu Iccum quemdam interfecisse, verum cum ab Hellanodicis victoriæ præmio fraudatus esset, mentis impotem esse factum; tum reversum deinde Astypalaem, introiisse in litterarium ludum, in quo pueri complures instituebantur; convulsæque columna, quæ totius ædificii culmen sustinebat, labefecisse domum, & pueros oppressisse: tum permotos injuria Astypalaenses hominem lapidibus esse insectatos; ipsum vero in Minervæ confugisse templum, & in arcam forte illic repertam sese conclusisse: cujus operculum aperire cum diu frustra tentassent cives, arcam refregisse tandem, nec intus Cleomedem vel vivum vel mortuum apparuisse: consultumque super eo portento oraculum, jussisse sacrificia Cleomedi Heroum postremo fieri. Unam hanc esse è commentitiis Græcorum fabulis, non Origenes modo ad versus Celsum, sed Plutarchus quoque in Romulo asseverat; qui & addit, non minoris esse vecordiam terram cælo miscere, hoc est scenæum hominem in Deos referre, quam virtuti divinitatem detrahere. Lepide quoque putidum figmentum deridet Oenomaus apud Eusebium. Ut taceam produisse isthæc ex Samsonis historia.

Orig. contr. Cell. libr. 3.

Euseb. Præp. libr. 5. cap. 14. vel Hermotimum Clazomenium,

VIII. Anilis quoque de Hermotimo Clazomenio fabula jactatur, solitam ipsius animam corpore excedere, & longe diuque evagari; quæ in remotis locis fierent explorare, & in corpus reversam palam nuntiare; futurorum etiam assequi notitiam, dum errat extra corpus, & siccitates, terræ motus, aliasque calamitates prædicere: quoad corpus anima defectum, de licentia uxoris nacti ipsius inimici, sic tanquam mortuum cremarunt; redeuntemque animam, nec rectum quo reciperetur habentem, nunquam postea reversuram evolasse; Clazomenios vero religione tactos fanum ipsi excitasse, quo mulieribus ingredi nefas esset. Pro fabula mera id habent Lucianus & Apollonius Dyscolus, quamvis Ethnici, ut de Tertulliano & Origene sicileam. Plinius vero Hermotimi corpus, non plane mortuum, sed semianime jactasse tradidit.

Lucian. Enc. mulcæ. Apollon. cap. 3. Mir. Hist. Plin. libr. 7. cap. 52.

vel Epimenidem Cretensem,

IX. Quod de diurno illo Epimenidis Cretensis somno memoratur, somnium est ex eburnea porta. Narrant enim rus à patre missum, cum meridiani æstus vitandi causa declinasset de via, & in antro recubuisse, per annos plusquam quinquaginta sopitum jacuisse; ac tandem expergefatum rediisse domum, ignotisque omnes offendisse, ignotum ipsum omnibus, præterquam minori fratri, ex quo rerum quæ gererentur notitiam habuit: deinde vero intra tot dies senem esse factum, quot annos obdormierat; atque hinc porro magnam ejus fuisse inter Græcos celebritatem, & eorum Diis esse habitum, ita ut post mortem sacrificiis ipsum Cretenses, haud secus ac Deum, prosequerentur. Magnam esse horum fabulositatem testem dabo Plinium; dabo & Diogenem Laërtium, qui negare quosdam scribit dormiisse ipsum tot annos, sed exspatiantem rei herbariæ diu vacasse; Maximum quoque Tyrium dabo, qui fabulam hanc ab Epimenide confictam esse putat, ut vitam humanam diurno somnio similem esse doceret. Id tamen commentum causæ fuisse puto, cur animam ad libitum emisisset & revocasse dictus sit ab Hesychio Milefio & Suida. Quanquam Diogenes Laërtius auctor est, id ipsum de se jactasse, sibi que arrogasse.

Plin. libr. 7. cap. 52. Diog. Laërt. in Epimenide. Max. Tyr. Dissert. 28. Hesych. Mil. in Epimenide. Suid. in Empepidus.

vel mulierem æπρωου Heraclidas libro po-

X. At mulieri illi, quæ per septem, vel juxta alios, per triginta dies cum *ἀπρωου* jacuisset, ad vitam revocata est, nihil præter naturam contigit. Hyterico morbo laborantes feminae similibus obnoxia sunt affectibus. Quod si morbida parti medicamentis